

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **P.B.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2016, č. j. OD 829/16-2/67.1/16250/NL,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 31. 8. 2016, č. j. OD 829/16-2/67.1/16250/NL, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 6. 2016, č. j.: MUF 2774/2015/OD/Vr-B-20. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 16. 11. 2015 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce uvedl, že žalovaný řádně nereflektoval na odvolací důvody, nezabýval se žalobcem předloženými důkazy, konkrétně rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Přitom z uvedeného rozhodnutí, jakož i dalších rozhodnutí odvolacích orgánů, vyplývá praxe těchto odvolacích

správních orgánů, jež v prakticky shodných věcech posuzovaly, zda i jednotlivé podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným.

Následně žalobce uplatnil žalobní námitku, která směřovala do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nesouhlasil se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, správní praxe je odlišná. Žalovanému vytýkal, že jako jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobce nemohou být dostatečným důkazem, a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Podle ■■■ nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení ■■■ č. bloku ■■■ plyne dodržení zákonem stanovených požadavků.

K tomuto žalobnímu bodu následně žalobce v žalobě v obecné rovině rozvedl, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobce identifikoval případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornil na nepřípustnost použití zkratk ve vztahu k bezpečnostním pásům. Uvedl, že z rozhodnutí musí být patrné, že přestupce porušil povinnost být připoután bezpečnostním pásem za jízdy jako řidič motorového vozidla. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo vyloučeno, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné.

K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce uplatnil následující výhrady:

K pokutovému bloku ze dne 16. 11. 2015 žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, neboť je v něm uvedeno pouze „125c/11“. Dle žalobce chybí rovněž uvedení konkrétního místa spáchání přestupku, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku a vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Žalobce dále namítá neúplnost údaje o místě spáchání přestupku. V kolonce pro vyličení události je jako právní kvalifikace uvedena „§ 6/1e) z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být „§ 6 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

V pokutovém bloku ze dne 21. 9. 2015 je rovněž obsažena chybná právní kvalifikace, neboť je zde uveden jen údaj „125c/1k“. I zde vzniká pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Z pokutového bloku není jednoznačně seznatelné místo spáchání přestupkového jednání. Dále žalobce namítá, že popis skutku ve znění „pásky“ neodpovídá porušení povinnosti žalobce, která je stanovena zákonem. V kolonce pro vyličení události je právní kvalifikace „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které k výzvě soudu vyčíslil na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí, v němž se vyjádřil i k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Zdůraznil, že se zabýval kvalitou všech rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, i oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení. Dle žalovaného jednotlivé pokutové bloky spolu s oznámeními o spáchaných přestupcích byly dostatečnými podklady pro záznam bodů v rámci bodového hodnocení řidičů a žalobcovy námitky nejsou důvodné. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Z obsahu předloženého správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Dle výpisu z bodového hodnocení řidiče žalobce dosáhl 12 bodů na základě těchto přestupků:

- 1) ze dne 16. 11. 2015 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 4 body;
- 2) ze dne 21. 9. 2015 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 3 body;
- 3) ze dne 15. 6. 2015 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 4 body;
- 4) ze dne 17. 2. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 3 body;
- 5) ze dne 6. 5. 2013 za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 3 body.
- 6) ze dne 22. 5. 2011 za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., za který byly zaznamenány 2 body.

Žalobci byl proveden odečet po 12 měsících dne 10. 3. 2015 po 4 bodech a dne 23. 5. 2012 po 2 bodech.

Žalobce podal dne 23. 11. 2015 námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 19. 11. 2015.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních, která se týkala přestupků specifikovaných shora. K nim byly vyžádány kopie pokutových bloků.

Ze spisu dále plyne, že Krajské ředitelství policie Libereckého kraje neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení, neboť předmětný pokutový blok zachycoval zjištění policie při silniční kontrole dne 21. 9. 2015.

Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016 správní orgán I. stupně zamítl žalobcovy námitky

jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 16. 11. 2015 potvrdil. Správní orgán I. stupně označil podklady, ze kterých vycházel a které jako podklady pro záznam bodů přezkoumal. Konstatoval, že jednotlivé body byly zaznamenány na základě pravomocných rozhodnutí a záznam 12 bodů potvrdil. Připomenul, že žalobce neúspěšně žádal o přezkumné řízení pokutových bloků. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 96/2008-44, dále konstatoval, že v řízení o námitkách není oprávněn pravomocná rozhodnutí přezkoumávat.

Blanketní odvolání ze dne 12. 7. 2016 žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí. Podle žalobce nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, žalobce v tomto směru zmiňoval střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním provozu. Dle žalobce nemůže být oznámení Policie ČR či městské policie o uložení pokuty dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad. Odvolání zmínilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, které se nezpůsobilostí podkladů pro záznam do registru řidičů týkalo. Žalobce také tvrdil, že z prvostupňového rozhodnutí nelze zjistit, zda správní orgán provedl přezkum záznamu bodů. Dále se v odvolání vyjadřoval konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům. V závěru žalobce uvedl rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 17. 3. 2016 zabývající se přezkumem pokutových bloků.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách na podkladě pravomocných rozhodnutí, na základě kterých byly žalobci body zaznamenány. Také si vyžádal kopie všech pokutových bloků, které byly platné a pravomocné. Správní orgán I. stupně podle žalovaného rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, u přestupků dokladoval jak jednotlivá oznámení o uložení pokuty, tak samotná rozhodnutí o blokové pokutě, když ve spise byly zajištěny kopie pokutových bloků, které splňují požadavky dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 9 As 2/2011-93. Žalovaný k pokutovému bloku ze dne 16. 11. 2015 uvedl, že je zápis přestupkového jednání srozumitelný a prokazuje porušení povinnosti řidiče ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. Pokutový blok ze dne 21. 9. 2015 je dle žalovaného zcela dostačující a přijatelný. Dále se v napadeném rozhodnutí žalovaný vyjadřoval k pokutovým blokům ze dne 15. 6. 2015 a ze dne 6. 5. 2013. V závěru žalovaný zdůraznil, že v řízení o námitkách proti záznamům bodů v rámci bodového hodnocení řidičů není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale je zjišťováno, zda pro záznam bodů existují relevantní podklady a zda je zapsaný počet bodů v souladu s přílohou zákona o silničním provozu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

První žalobní bod, který se týká nereflektování odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v žalobách projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 15/2015 a sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015, sp. zn. 59 A 65/2015 či sp. zn. 59 A 68/2015. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by žalobcův případ individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitek.

K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu

svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námítka a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicite* vypořádá.

Žalobce se úvodní částí odvolání, včetně odkazu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, bránil prvostupňovému rozhodnutí v obecné rovině, aniž by upřesnil, jaký vztah má mít předložené rozhodnutí jiného správního orgánu, týkající se jiného účastníka řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, jiných pravomocných rozhodnutí, k projednávanému případu žalobce, a jaké konkrétní vady a kterých rozhodnutí, resp. pokutových bloků mají být v této souvislosti žalovaným reflektovány. Je to právě individualizace a jasná specifikace odvolacích námitek ze strany účastníka řízení, která zakládá odvolacímu správnímu orgánu povinnost na konkrétní námitky, výhrady a odkazy konkrétně reagovat. Nejsou-li námitky dostatečným způsobem specifikovány, pak postačí vypořádat se s obecnými námitkami způsobem, u kterého nejsou pochybnosti, že v obecné rovině odvolací správní orgán napadené rozhodnutí přezkoumal. Plně proto stačilo, pokud za daných okolností z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se žalovaný s náhledem a rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neztotožňuje.

Soud tedy považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, řádně odůvodněné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na obecné námitky žalobce dostatečným a srozumitelným způsobem. Především se řádně vypořádal s konkrétními výhradami, které žalobce vůči jednotlivým pokutovým blokům uplatnil.

Odvolává-li se žalobce v žalobě znovu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, pak soud uvádí, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování, neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Další částí žaloby žalobce brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žalobce ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutím vydaných v blokovém řízení soudu přdestřel, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán

správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

Teprve v dalším žalobním bodu žalobce uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům. S těmito námitkami se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal, jak soud uvedl shora. Soud zdůrazňuje, že žalobce obsah pokutových bloků napadá, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkal, že záznam bodů byl nesprávný, přestupků se nedopustil, s vydáním pokutových bloků nesouhlasil, nepodepsal je, apod.

Právní kvalifikaci jednání v pokutovém bloku ze dne 16. 11. 2015 série GE/2014 č. E 2698679 učiněnou prostřednictvím údaje „125c/1k) zák. č. 361/2000 Sb.“ považuje soud za dostatečnou, nikoli vadnou. V pokutovém bloku je jednoznačný odkaz na ustanovení § 125c odstavec 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který odkazuje na porušení povinnosti v hlavě II tohoto zákona. V pokutovém bloku je dále uvedeno, že za jízdy nebylo připoutáno dítě bezpečnostním pásem s odkazem na ustanovení § 6 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu. Tímto je dle soudu jednoznačně identifikováno porušení zákona o silničním provozu. Podle § 6 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla povinen přepravovat ve vozidle, které je vybaveno zádržným bezpečnostním systémem, dítě, jehož tělesná hmotnost převyšuje 36 kg nebo tělesná výška převyšuje 150 cm, pouze je-li dítě připoutáno bezpečnostním pásem. Popisem jednání v pokutovém bloku slovy „nepřipoutané dítě“ je pokutový blok co do popisu přestupkového jednání a právní kvalifikace řádným rozhodnutím o přestupku. V pokutovém bloku je dále uvedeno, kde se tato událost stala s uvedením ulice a obce. Událost se stala ve Frýdlantě, v ulici Novoměstské. Tímto blokem je dle soudu jasně konkretizováno, jakého přestupku a v jakém místě se žalobce tohoto jednání dopustil. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka. Používání zkratk či zkratkovitých odkazů je dle výše uvedené judikatury v blokovém řízení zcela v souladu s charakteristikou tohoto blokového řízení. Pokud se žalobce zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě na místě nebránil (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), nebyl důvod místo spáchání přestupku popisovat podrobněji, než bylo učiněno, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.

I pokutový blok ze dne 21. 9. 2015 série GE/2014 č. E2698744 považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Opět lze uvést, že tato kvalifikace je dostatečná. V pokutovém bloku je dále konkretizováno, že byl

„řidič nepřipoután BP“ s odkazem na ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kde je tato povinnost stanovena. Tedy dle soudu se jedná o porušení povinnosti být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostními pásy, pokud jím je sedadlo vybaveno podle zvláštního právního předpisu. V žalobě žalobce namítá, že v předmětném bloku je uvedena zkratka „pásy“. Toto tvrzení z bloku nevyplývá. Soud konstatuje, že v pokutovém bloku ze dne 21. 9. 2015 je jednoznačně identifikováno jednání, kterého se žalobce dopustil, s identifikací místa a času tohoto jednání. Přestupek byl podle bloku spáchán ve Frýdlantě, v ulici Hejnické. Na pokutovém bloku nechybí otisk úředního razítka. Opět musí soud vzhledem k výše uvedenému zdůraznit, že žalobce se mohl na místě bránit proti zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), což neučinil. V pokutovém bloku nebylo nutné podrobně rozepisovat přestupek, místo jeho spáchání atd., pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobce namítal, byly způsobilými podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům, ve vydaných pokutových blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky žalobce v blokovém řízení projednat ve smyslu § 86 písm. a), d) bod 1 zákona o přestupcích. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. března 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu